

[Bording.]

to Poster end udelukkende at opholde sig ved Nedbringelsen af Skatter og Arbejds-lønninger.

Den højtærede Minister har forleden Dag ved de sjællandske Landboforeningers Delegeretmøde udtalt — jeg har set Udtalelsen refereret i en Række Venstreblade, saa den er formodentlig rigtig, hvad jeg ellers ikke vilde have troet —, at Staten og alt, hvad den foretager sig, er og bliver en økonomisk Byrde for det samlede Erhvervsliv. Man har vanskeligt ved at tro, at Ministeren har udtalt sig saaledes; i alt Fald er en saadan Udtalelse ikke rigtig, og hvis Ministeren har udtalt sig saaledes, er han paa den forkerte Side af Plankeværket. Samtidig med, at Ministeren siger dette, kan han da ikke som Landbrugsminister sidde og administrere store Millionbevillinger til Uddeling til Landbrugets forskellige Grene, Bevillinger, som vel betyder Ofre for Erhvervslivet, men som dog alle hidtil har troet var nødvendige og forstandige og havde sin store Betydning for Landbruget og dermed for hele Samfundet. Det er givet, at en fornuftig Anbringelse af Statens Midler til Hjælp for Erhvervslivet er til Fordel for Erhvervslivet.

Jeg forstaaer heller ikke, hvorledes den højtærede Minister kan fremsætte et Lovforslag om en Udvidelse af Statens Forpligtelser overfor Landbruget i Henseende til Erstatning for Kvægtuberkulose, som jo enhver maa erkende i høj Grad betyder en Merudgift for Skatteyderne, naar han siger, at alt, hvad Staten foretager sig, er og bliver en økonomisk Byrde for det samlede Erhvervsliv. Jeg synes, det er saa inkonsekvent, at jeg ikke rigtig kan tænke mig, at Ministeren kan mene, hvad han her har sagt.

Hvis en Nedbringelse af Skatterne, som jo har været det stadige Omkvæd for den højtærede Landbrugsminister, kun kan gennemføres ved en Nedskaering af de sociale Love, som skete i Fjor med 20 Mill. Kr., tør jeg nok paastaa, at der er mange flere Landboere, der rammes af denne, end der er Landboere, der har Fordel af de 23 Mill. Kr.s Skattelettelse. Der er mange flere Landboere, der bliver ramt gennem Nedskaeringer til Sygekasserne og gennem Nedsættelse af Aldersrente og Invaliderente, end der er Landboere, der faar Fordel af Skattelettelsen. Ganske vist er de, der bliver ramt, i Regelen de fattigste, og de, der har faaet Fordel af Skattelettelsen, de rige.

Den højtærede Landbrugsminister har

gentagne Gange sagt, at det er de overenskomstmæssige Priser, der skal nedad, og dermed mener han Arbejds-lønningerne. Nu har vi alle set — og det har den højtærede Landbrugsminister formodentlig ogsaa —, at Arbejds-lønningerne i de senere Aar er gaaet ned med omtrent 40 pCt., og at Pristallet, de Priser, der skal betales for de Varer, Arbejderne skal købe, kun er gaaet ned med ca. 33 pCt. Deres økonomiske Forhold er altsaa ingenlunde blevet gunstigere i de senere Aar, men tværtimod blevet yderligere forringet.

Jeg kan ikke tænke mig, at det kan være Ministerens Mening, naar han taler saa meget om Nedsættelse af Lønningerne, at det først og fremmest er Lønningerne til Landarbejderne, der skal nedsættes. For ingen kan paastaa, at Landarbejdernes Lønninger nu i Øjeblikket her i Danmark er for høje. Det kan ikke være Meningen, at man kan overvinde Landbrugskrisen ved Nedsættelse af Landarbejdernes Lønninger.

Jeg vil opfordre Ministeren til at foretage en Undersøgelse af, hvilke Poster af Landbrugets Udgifter der har respekteret Parikronen. Naar den er tilendebragt, skal det nok vise sig, at det er de to Poster, Avance og Forrentning, der ikke har respekteret Parikronen. Jeg vil i denne Forbindelse minde Landbrugsministeren om hans Løfte til mig i Fjor under en Debat her i Rigsdagen, hvor jeg beklagede, at man havde saa daarlige Oplysninger om Landbrugets Prioritetsforhold, og henstillede til Landbrugsministeren at skaffe en virkelig Redegørelse over Landbrugets Prioritetsforhold, hvor store Prioriteter der ligger, hvor stor Stigningen har været i de senere Aar o. s. v. Jeg haaber, at Ministeren nu efter et Aars Forløb vil kunne give disse Oplysninger.

Desværre har Ministeren udtalt, at man med disse Lovforslags Gennemførelse ikke maa risikere, at Staten faar forøgede Udgifter. Men jeg kan ikke se rettere, end at vil man hjælpe det kriseramte Landbrug, maa man ogsaa bringe Ofre. Vil man ikke gøre det, kan man lige saa godt sige, at man ikke vil hjælpe Landbruget. Jeg kan heller ikke se, at det strider imod Ministerens tidligere Virksomhed, for det er dog kun at være konsekvent; naar Ministeren den ene Dag fremsætter Lovforslag om Udvidelse af Bekæmpelsen af Tuberkulosen, som vil medføre betydelige Millionbeløb for Statskassen, og tillader, at hans Finansminister fremsætter Lovforslag om at give Formueejerne 13 Mill. Kr., naar han tillader en saadan Gavepolitik, kan jeg ikke